

Jeg maa dog først bemærke, at denne § 15 er saa overordentlig snildelig affattet med Statskassens Interesse for Die, at det skulde være et ganske mærkeligt Tilfælde, om Noget gjennem denne Bestemmelse kunde faae Erstatning. Der staar nemlig, at, saafremt Kommissionen eller Oversynet i den Skendelse, ved hvilket Skibet frigjøres, erklærer, at der ikke har været nogen fornuftig eller rimelig Grund til at stoppe Skibet, saa kan der gives Erstatning; men det forudsættes jo dog, at vore Inspektører ikke vælges blandt saa ufornuftige eller saa letsinde Mennesker, at de vilde falde paa at stoppe et Skib, uden at der var nogenomhelst „fornuftig eller rimelig Grund“ dertil. Efter denne Bestemmelse kunne virkelig de, der lide Skade, ved Skibets Stopning søge længe, inden de faae Erstatning. Men Skibe kunne jo ogsaa stoppes uden en umiddelbar Beslutning af Inspektøren. De kunne stoppes derved, at et Skibsmandskab klager, at det henvender sig til Øvrigheden, og at Øvrigheden tilkalder Skibsinspektøren og forlanger Skibet undersøgt. I den Tid, der gaar med til Skibets Undersøgelse, lad det blot være en Time, lad det blot være en Dag eller to, lide jo vedkommende Skibsreder, Skibsmandskab og Labningseier, kort sagt Alle, et stort Tab; men for dette Tab kan der jo ikke gives Erstatning. Der har man kun den Trøst, at, hvis der fremkommer noget Sligt fra Mandskabets Side, der ikke viser sig grundet, kan dette Mandskab blive sat 2 a 3 Maaneder i Fængsel, og det er Noget, der for Mandskabet i det Dieblit, det Klager, kun viser sig som et perspektivisk Billede, som de ikke nære nogen Frygt for. Jeg ser imidlertid ikke, hvor Erstatningen skulde komme fra. Fra de tre Mastrojer, der have Lyft til at blive i Land og klage? Hos dem kan man vistnok ikke faae nogen Erstatning. Det er altsaa efter min Mening en meget daarlig Trøst, naar man siger, at der ikke er nogen Fare ved disse Bestemmelser, fordi der, hvis Skibet bliver stoppet, uden fornuftig Grund, vil blive givet Erstatning af Statskassen. Det forekommer mig derfor ikke heller, at det er nogen stor Styrke, der gives Lovforslaget ved at anføre denne Henviisning til Erstatning i § 15; men jeg skal ikke nærmere gaa ind paa disse enkelte Paragrafer, saa meget mindre som jo den ærede sidste Taler har omtalt dem, men blot i Almindelighed sige, at medens jeg altsaa først formener, at det kan være Tvivl underkastet, hvorvidt der allerede nu bør gives saadanne Bestemmelser som dem, Loven indeholder, saaledes bør det derefter, selv om man gaar ind paa dette, tages under nøie Overveielse, hvorvidt Lovens Omraade ikke bør indskrænkes og Lovens Bestemmelser i det Hele taget modificeres paa flere Punkter.

Carstensen: Sige siden den Betænkning blev Offentligheden bekendt, hvorpaa det forelig-

gende Lovforslag er grundet, har den Sag, vi idag forhandle, været Gjenstand for alvorlig Drøftelse, og der er fremkommet Udtalelser, blandt hvilke den fra Skipperforeningen til Ministeriet, som er omdelt til Rigsdagens Medlemmer, tyder paa en Modstand, der endog antager Karakteren af en Protest mod Loven. De Bemærkninger, der ere fremkomne fra de to ærede Medlemmer, som nys havde Ordet, aande just heller ikke nogen varm Begeistring for Loven, og de Herrer synes ogsaa at nære Frygt for de skabelige Følger, som dette Lovforslag, naar det kommer ud i Verden, vil kunne medføre. Da jeg nu paa min Side er bestemt overbevist om, at det er et godt og sundt Princip, man søger at indføre, vil jeg tillade mig noget nærmere at undersøge, hvorvidt den Ængstelse, der spores forskjellige Steder, virkelig er fuldt begrundet.

Naar man undersøger de forskjellige Indvendinger, der reises mod dette Lovforslag, baade her og andetsteds, vil man vistnok indrømme, at de kunne saa at sige alle føres tilbage til 3 Hovedargumenter. Det første af disse gaar ud paa, at vi slet ikke have Brug for en saadan Lov herhjemme. Det andet Argument tyder paa, at selv om en saadan Lov kunde stifte nogen Nytte, er denne Nytte for Intet at regne imod den store Skade, Loven vilde øve paa vor Sønering og Skibsart, og endelig fremsføres som det tredje Hovedargument den Anskuelse, at selv om man gik ud fra, at Loven vilde kunne stifte Gavn, er den ubetimelig. Jeg skal nu tage fat paa det første Argument, det, der gaar ud paa, at vi ikke have Brug for en saadan Lov herhjemme. Dette Argument kunde jeg meget godt forstaa, saafremt vi havde en vis Kontrol, saafremt der i den tidligere Lovgivning fandtes Bestemmelser, hvorved man sattes istand til at tilse Skibets Udrustning og Sødygtighed i Almindelighed. I den Retning staa vi imidlertid fuldstændig blottede. Jeg siger udtrykkelig „i Almindelighed“, idet Passagerdampskibe ere underkastede forskjellige Bestemmelser, og der ligeledes findes forskellige Bestemmelser om Kahytterne i Skibe osv. Med den ærede Formands Tilladelse vil jeg til Belysning af den nuværende Tilstand oplæse et Par Linier af Betænkningen, som der saa hyppig er henvist til idag; der staar nederst Pag 12: „Det kan i saa Henseende anføres, at der ikke søres noget offentlig Tilsyn med, at intet usødygtigt Handelskib sejler under dansk Flag, at det ikke i og for sig og uden Hensyn til Følgerne er en strafbar Forbrydelse at sende et saadant Skib til søs og at det, selv om et vitterligt usødygtigt Skib forliser, og Menneskeliv derved gaar tabt, ikke vil være let at ramme den skyldige Reeder eller Skibsfører med Straf, at Loven ikke yder noget virksomt Middel til at forhindre et synkefærdigt Handelskib fra at forlade Havnen“. Og længere nede: „At Reederens og Førerens Ret til at belaste Skibet, som han